

รธน. มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่งและวรรคสอง และมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง

ประมวลรัษฎากร มาตรา ๓๗ ตี

ประมวลรัษฎากร มาตรา ๓๗ ตี กำหนดให้ผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๓๗ ทวิ และมาตรา ๙๐/๔ ที่หลีกเลี่ยงหรือฉ้อโกงภาษีอากรตั้งแต่สิบล้านบาทต่อปีภาษีขึ้นไป หรือขอคืนภาษีอากร โดยความเท็จตั้งแต่สองล้านบาทต่อปีภาษีขึ้นไป ซึ่งได้กระทำในลักษณะที่เป็นกระบวนกรหรือเป็นเครือข่าย โดยสร้างธุรกรรมอันเป็นเท็จหรือปกปิดเงินได้ และมีพฤติกรรมปกปิดหรือซ่อนเร้นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดให้ถือว่าความผิดดังกล่าวเป็นความผิดมูลฐานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการฟอกเงิน เมื่ออธิบดีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาคลื่นกรองความผิดทางภาษีอากรที่เข้าข่ายความผิดมูลฐานส่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องให้สำนักงาน ป.ง. แล้ว ให้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินต่อไป แต่ความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ แห่งกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดร้ายแรงและมีได้ให้รวมถึงความผิดตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นด้วย อีกทั้งประมวลรัษฎากรมีมาตรการทางกฎหมายในการดำเนินการกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีอากรหรือผู้ค้างชำระภาษีอากรที่มีความเหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำความผิดในแต่ละกรณีแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องใช้มาตรการตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการฟอกเงินตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๗ ตี นอกจากนี้มาตรา ๓๗ ตี ยังเป็นบทบัญญัติ ให้เจ้าหน้าที่สามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาวินิจฉัยรวบรวมทรัพย์สินเพื่อให้ได้จำนวนเงินครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งอาจรวมไปถึงผู้เกี่ยวข้องอื่นที่กระทำโดยสุจริตต้องตกอยู่ภายใต้มาตรการที่มีความร้ายแรง ตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินจนกว่าจะได้พิสูจน์ในศาลอีกด้วย บทบัญญัติดังกล่าวเป็นการเพิ่มภาระและจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่เป็นไปตามหลักความได้ สัดส่วน ขัดต่อหลักนิติธรรม จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง

ส่วนปัญหาว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา ๓๗ ตี ที่เกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่ว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ผู้ได้รับผลกระทบจากการใช้ดุลพินิจดังกล่าวย่อมใช้สิทธิทางศาลได้ มิใช่เรื่องการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลหรือหลักความเสมอภาค และการดำเนินการต่อทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิด ไม่ใช่โทษทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ แต่อย่างใด จึงไม่เกี่ยวกับหลักกฎหมายที่มีโทษทางอาญาให้มีผลย้อนหลังแก่บุคคล และมีใช้ข้อสันนิษฐานความรับผิดชอบที่อยู่ที่ ภายใต้บังคับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่งและวรรคสอง

ย่อโดย นางบุศรา เทียนดี
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการ

นายสุภัทร แสงประดับ
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๗

นางศรัณยา วีระกรพานิช
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๓

ว่าที่เรื่อตรี ดิเรก สุขสว่าง
ผู้เชี่ยวชาญด้านคดี